

[Kristen Amby.]

at bevise sin uskyld. På visse barbariske tidspunkter i historien blev det ganske vist krævet, og man kunne modbevise en anklage — modbevise i gåseøjne — ved f. eks. at bære jernbyrd, som det hed, men vi havde dog troet, at vi var kommet væk fra disse tilstande, vi havde troet, at visse grundsætninger dog var slået igennem i verdens retsbevidsthed, bl. a. en grundsætning som denne, at det er anklageren, der har bevisbyrden. I sig selv er det jo umuligt — det må ethvert menneske, der tænker sig om to gange, indse — at bevise, at man er uskyldig i et eller andet, som en anden påstår man har begået, og de såkaldte beviser for, at FN-styrkerne har ført bakteriekrig i Korea, er intet værd.

Det er blotte og bare påstande, intet andet, og vel at mærke ikke bare sådan en lille propagandaløgn, men påstande om barbarisk krigsførelse, som man aldrig hidtil har set mage til. Jeg har sagt, at det er umuligt direkte at bevise sin uskyld, men de, der her er anklagere, har indirekte givet beviset for usandfærdigheden i deres anklager ikke blot derved, at de har nægtet den upartiske undersøgelse gennem Røde Kors og verdens-sundhedsorganisationen, som den blev dem tilbudt, men i endnu højere grad derved, at hvis de virkelig var i god tro, ville deres indsigelse have fået en anden form. Samtidig med at de fremkommer med beskyldninger om bakteriekrig, har de forhandlet og forhandler stadigvæk om våbenstilstand. Mon det ikke havde været naturligere, hvis de havde troet på deres egne anklager, at de da overfor den hele verden havde afbrudt våbenstilstandsforhandlingerne med den ene begrundelse: vi vil ikke forhandle med forbrødere, der begår, hvad her har fundet sted? Man forhandler ikke med en modpart om spørgsmål, der, hvor betydningsfulde de end kan være, dog kun er af relativ vigtighed, for så at føje til ligesom i en bisætning: forøvrigt gør I jer skyldige i bakteriologisk krigsførelse, en forbrydelse mod menneskeheden. Det bærer den indre usandsynlighed, løgnens stempel, i sig selv. Det er så meget mere forfærdende, at disse beskyldninger kommer fra de kredse, der ellers i propagandaen råber det ud verden over, at de alene arbejder for freden. Hermed lægger man jo en kampesten i vejen for den.

Det er dog måske ikke så overraskende, at beskyldninger af den art kan fremkomme. Omkring århundredskiftet ved bokseropstanden i Kina udspreddes over hele

riget på tryk og i tegninger — ikke i nogle få eksemplarer, det var i massevis hele riget over — rygter om, at de hvide missionærer, nonner, sygeplejersker og læger lemlæstede, dræbte og spiste de børn, der var betroet i deres varetægt. De, der var bagmændene for beskyldningerne, troede selvfølgelig ikke på dem, mens det derimod er rimeligt nok, at de blev troet af en del uvidende mennesker i det store kinesiske rige, og at de derfor fra et propagandasynspunkt dengang var godt propagandastof.

Det er, som den højtærede udenrigsminister rigtigt har sagt, da også rimeligt at henvise hele dette spørgsmål til propagandaens verden. Det er i sig selv sørgeligt, at det er muligt i vor tid at fremkomme med så djævelske beskyldninger, selvom det sker i propagandistiske formåls tjeneste; men ufatteligt er det, at også pæne og uvildige mennesker i vort land kan lade sig påvirke deraf.

Et andet spørgsmål, hvorved den gode vilje til afspænding kunne vise sig, var spørgsmålet om Østrigs fredstraktat. Det er igen en ting, som bliver ved at dukke op, når man spørger sig selv, hvad alvor der er i den megen tale om, at man ønsker fred, og at man ønsker afspænding. Hvorfor dog ikke give et tegn derpå, som man kunne give uden videre? Østrig var det første uafhængige land, der var direkte offer for nazismens angreb. Nu, 7 år efter verdenskrigens afslutning og vel snart 14 år efter det nazistiske angreb på Østrig og nazismens opløsning af Østrig, er Østrig stadigvæk ikke en fri og selvstændig magt.

Så siger man til sig selv: det er jo muligt, at intet af disse to problemer, Korea, der hænger sammen med de fjernøstlige problemer i det hele taget, og Østrig, der på grund af landets beliggenhed er et vigtigt strategisk problem, har kunnet og kan løses endeligt, førend det afgørende politiske problem i verden finder sin løsning, og det er et europæisk problem: problemet om Tyskland.

Den højtærede udenrigsminister har givet en så indgående analyse af hele Tysklandsproblemet, at jeg ikke har meget at tilføje, og det er yderligere blevet uddybet særlig af den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Hans Hedtoft. Jeg skal blot sige et par ord. Det er allerede blevet sagt, jeg vil blot gentage det: for alle tyskere er Tysklands samling og enhed et selvfølgeligt mål. Et fredeligt, samlet, demokratisk og ikke-aggressivt Tyskland burde også være et selvfølgeligt mål for hele den internationale politik. Hvad delingen af et land, der